

disse 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kroner om Aaret, vilde jeg for mit Vedkommende kunne slutte mig dertil, eller i alt Fald stille mig villigere dertil, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at man ikke ret vel kan fremskomme med et Forlangende som dette for et enkelt Aar, naar man ikke kan paavise, at der er en bestemt Nødstilstand til Stede. Den hele Begrundelse, der er givet for Lovforslaget, tager imidlertid slet ikke Sigte paa en øjeblikkelig Nødstilstand, men paa en fra Fortiden tilstedeværende Ubillighed i Beståning, og det turde vel hælde, at selv om der var en bestemt Tidsgrense, lad os sige, at Loven kun skulde virke for et Aar, der dog derom kunde gøres den samme Bemærkning, som fremkom i Anledning af et Lovforslag om Eftergivelse af Stat for et enkelt Halvaar, nemlig, at det kun turde være en Begyndelse, og at det alligevel med nødvendig Konsekvens vilde tage den efterfølgende Tid med. Saaledes bliver det aabenbart et og det samme, hvad man saa vælger her. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom i Dag meget udførligt ind paa Spørgsmaalet om Fordelingen af Vejudgifterne. Jeg skal imidlertid ikke følge den ærede Ordfører videre, men kun sige, at det forekommer mig, at Spørgsmaalet om Fordelingen af Vejudgifterne har fra gammel Tid af her i Landet været foretaget paa den Maade, at det var en ren territorial Fordeling, at ethvert Distrikt havde at holde sine Veje, uden at man spurgte om, hvem der benyttede dem. Vil man i det hele taget dette System, kan det virkelig ikke nytte, at man blot spørger: Skal nu ikke Amtskommunerne have noget af Statskassen til Bederlag for, at de betale flere Vejudgifter end Købstadkommunerne; men saa maa man virkelig gaa ganske anderledes til Bunds deri. Jeg vil blot spørge, hvorledes er Forholdet mellem Sognekommunerne? Er Forholdet virkelig det, at Sognekommunerne kun bære Vejudgifter i samme Forhold, som de have Nytte af Vejene? Nej, paa ingen Maade. Det maa enhver vide, som kender noget til disse Forhold, at de Kommuner paa Landet, som ere gennemtrufne af almindelige Færdselsveje, nu have meget store Bejrheder, medens der er andre Kommuner, som ligge i en Udkant, og som kun have at forsyne sig selv med Veje, der have meget smaa Bejrheder. Vil man ind paa hele den Historie, maa man tage det fra Roden og ikke benytte et enkelt Moment af denne Fordeling til dermed at begrunde et Statstilskud af 2 $\frac{1}{2}$

Millioner til Kommunerne. — Da den ærede Ordfører var enig med mig i, at der var begaaet en Fejlregning, eller at man havde regnet fejl med Hensyn til Distattens virkelige Udbytte, saa er det for mig af mindre Betydning at komme nærmere ind paa, hvor Rilden til Fejlregningen egentlig ligger. Jeg har nu en Erkendelse fra den ærede Ordfører af, at man har regnet fejl med Hensyn til Udbyttet, og at man har faaet mindre, og betydeligt mindre, ind, end man havde paaregnet, og skal her kun gøre den Bemærkning, at efter hvad der foreligger her for mig, og som i Morgen vil komme til at foreligge for Finansudvalget, har Udbyttet i 1892—93 udgjort 3,460,907 Kr. 72 Ore, som altsaa er temmelig langt fra disse 7 Gange 600,000, altsaa 4,200,000 Kr., som man havde haabet at faa ind. Sigeledes vil Finansudvalget gennem de samme Oplysninger komme til Kundskab om, at den Regning, man havde gjort paa den stærke og hurtige Forøgelse af Sukkerstatten, har ogsaa slaaet fejl, hvorimod ganske vist Stenolien har givet meget mere; Forbruget af Stenolie er vokset betydeligt og har derigennem givet et betydeligt større Udbytte end for 2 Aar siden. Det var kun en lille Parantes, jeg ønskede at indskyde. — Den ærede Ordfører udtalte som sin Forventning, eller havde i Gaar forstaaet mig saaledes, at jeg, naar Tilskuddet — altsaa Halvdelen af Udgifterne — indskrænkedes til Amtsfondens tvungne Udgifter, vilde være omtrent villig til at gaa ind paa Tanken. Jeg troede rigtignok, at det maatte være en Misforstaaelse fra den ærede Ordførers Side, og da det Blad af Tidenden netop er kommet, hvori vore Udtalelser fra i Gaar gentages, saa skal jeg dog tillade mig at anføre, hvad der efter Tidenden af mig er udtalt: „Jeg skal saaledes bemærke, at det forekommer mig, at dersom man overhovedet vil ind paa den Vej, som jeg aldeles ikke kan gaa ind paa, uden videre at give Statstilskud til Kommunerne til Dækning af Udgifter, der paaahvile dem“, saa maa man i alt Fald holde sig til de tvungne Udgifter. Det er altsaa i alt Fald en meget begrænset Tilslutning. Hvad i øvrigt disse fri Bevillinger, som Amtsrådene kunne bestemme, angaa, saa har den ærede Ordfører selv gjort opmærksom paa, at der blandt disse fri Bevillinger ogsaa kan være ret betydelige Bevillinger, nemlig til Jærnbaner, men den ærede Ordfører bemærkede, at da disse Udgifter selvfølgelig ikke kunne være Genstand for Paaligning i det enkelte Aar paa Grund af deres Størrelse o. s. v., saa blive de netop afholdte